

Arrest

nr. 174 403 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 16 februari 2011 België binnen vanuit Griekenland, samen met zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Op 5 april 2012 bieden zij zich aan te Antwerpen, zij leggen een aanvraag voor ingediend in Griekenland op 2 augustus 2010 voor een Griekse verblijfstitel. Hun paspoorten zelf bevatten een Griekse verblijfstitel.

Op 23 juli 2013 wordt aan de werkgever van verzoekers echtgenote de arbeidskaart B voor haar geweigerd.

Op 6 februari 2014 worden aan verzoeker en zijn echtgenote bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nrs. 153 347 en 153 348 van 25 september 2015 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 8 december 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Hij legt hierbij een Grieks paspoort voor.

Op 19 januari 2016 deelt de Federale Politie, Algemene Directie van de Gerechtelijke politie, Centrale Dienst ter bestrijding van Valsheden, Documenten, te Brussel aan de lokale politie te Antwerpen mee dat het Grieks paspoort dat verzoeker had voorgelegd, vals is.

Op 20 januari 2016 wordt verzoeker in het bezit werd gesteld van een E-kaart.

Op 20 januari 2016 dient verzoekers echtgenote een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een burger van de Unie.

Op 16 februari 2016 neemt de gemachtigde de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker en geeft aan de burgemeester van Antwerpen de opdracht de E-kaart in te houden.

Op 26 februari 2016 neemt de gemachtigde de beslissing dat de aanvraag van de echtgenote van verzoeker niet verder zal behandeld worden.

Op 15 maart 2016 wordt ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 15 maart 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing.

(...)

Aan de heer die verklaart te heten

naam: H.

voornaam: P.

geboortedatum: (...) 1967

geboorteplaats:

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1. tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Betrokkene diende op 08.02.2016 een verklaring tot inschrijving als EU burger in. Hij Staaft deze aanvraag door het voorleggen van bewijzen van een zelfstandige activiteit in België en het voorleggen van een Grieks paspoort met nummer AK0399961. Hij verkreeg een E kaart op 20.01.2016.

De stad Antwerpen heeft het Griekse paspoort overeenkomstig de omzendbrief van 30.12.1997 laten controleren op authenticiteit bij de Federale Gerechtelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden, afdeling documenten (CDBV). Dit omdat de betrokkene eerder een Albanees paspoort bij hun dienst voorgelegd had. De gerechtelijke politie heeft vastgesteld dat het bij inschrijving voorgelegd* paspoort geen authentiek document is de controlecijfers in de code onderaan zijn onjuist (rapport CDBV 177742/GCR/A/2015 van 19.01.2016).

Hieruit volgt dat de betrokkene voor de inschrijving als EU onderdaan een niet authentiek document heeft gebruikt en zodoende op frauduleuze wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden. In die zin bestaat er een risico op onderduiken en wordt aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

Het is daarom dat een Inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3^e alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

X de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene diende op 08.02.2015 een verklaring tot inschrijving als EU burger in, Hij staaft deze aanvraag door het voorleggen van bewijzen van een zelfstandige activiteit in België en het voorleggen van een Grieks paspoort met nummer AK0399961. Hij verkreeg een E kaart op 20.01.2016.

De stad Antwerpen heeft het Griekse paspoort overeenkomstig de omzendbrief van 30.12.1997 laten controleren

op authenticiteit bij de Federale Gerechtelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden, afdeling documenten (CDBV). Dit omdat de betrokkene eerder een Albanees paspoort bij hun dienst voorgelegd had. De gerechtelijke politie heeft vastgesteld dat het bij inschrijving voorgelegde paspoort geen authentiek document is; de controlecijfers in de code onderaan zijn onjuist (rapport CDBV 177742/GCR/A/2015 van 10.01.2016), Hieruit volgt dat de betrokkene voor de inschrijving als EU onderdaan een niet authentiek document heeft. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod gegeven."

Op 15 maart 2016 ondertekent verzoeker het attest van afnemings van zijn E-kaart.

Op 15 maart 2016 ondertekent verzoeker echtgenote de mededeling dat haar aanvraag gezinshereniging in functie van een Griekse onderdaan niet verder behandeld wordt en het attest van afnemings van haar attest van immatriculatie.

Verzoeker vraagt dat hun repatriëring wordt uitgesteld tot na het einde van het schooljaar, zodat de kinderen dit kunnen afwerken.

Op 12 mei 2016 wordt verzoeker vrijgesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11, §1 tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn. Schending van het non-refoulement principe. Schending van artikel 1A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van

vluchteling. Schending van artikel 3 EVRM. Machtsmisbruik. Schending van het vermoeden van onschuld.

Eerste onderdeel,

Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 §1 vierde lid zowel voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd. Dit maakt duidelijk dat er geen wettelijke basis is in de Belgische vreemdelingenwet voor het nemen van een inreisverbod. Vermeld artikel bepaalt enkel de modaliteiten van de tijdsduur maar is geen grondslag voor het inreisverbod op zich. Dit artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen. Het artikel handelt niet over het nemen op zich van het inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod, dus over een modaliteit van het inreisverbod en niet over het inreisverbod op zich. Er is in de vreemdelingenwetgeving geen grondslag voor het nemen op zich van het inreisverbod, zoals dit bijvoorbeeld wel het geval is voor het nemen van een bevel (artikel 7 vreemdelingenwet), alleszins duidt de beslissing geen wettelijke basis aan. De beslissing zelf bevestigt de gegrondheid van de argumentatie van verzoeker daar én voor de 'reden van beslissing', én voor 'acht jaar' dezelfde juridische basis wordt aangewend. Het gaat om twee onderscheiden elementen, die een eigen rechtsgrond noodzaken. Artikel 74/11 §1 vierde lid is geen rechtsbasis voor het nemen van een inreisverbod op zich, maar enkel voor het bepalen van de in acht te nemen termijnen. Dit middel kan niet afgewezen worden met het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing. Het gaat er niet om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats moet stellen van verwerende partij; het gaat er om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of, in casu die grond kan gevonden worden in artikel 74/11 §1 vierde lid vreemdelingenwet. Zoals hoger gesteld geldt dit artikel enkel voor de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich. Daarvoor is een autonoom wetsartikel vereist, zoals dit het geval is bijvoorbeeld voor het nemen van een bevel. Dergelijk autonoom artikel ontbreekt of wordt niet aangeduid in de bestreden beslissing.

Ondergeschikt,

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid. Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid. Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van art. 74/11 § 1. Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien. Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

Wat betreft de motivering van de beslissing en van de termijn van vier jaar. De beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van twee jaar art. 74/11 § 1, tweede lid en derde lid van de vreemdelingenwet. Vooreerst wordt er op gewezen dat het geen verplichting is in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid om een termijn van meer dan drie jaar op te leggen. Er wordt gesteld dat verzoeker fraude zou gepleegd hebben teneinde toegelaten te worden tot het verblijf, en dat hij een huwelijk zou aangegaan zijn om toegelaten te worden tot het verblijf. Verzoeker betwist formeel dat het zou gaan om een vals paspoort. Er is geen enkel tegensprekelijk onderzoek geschied. Verzoeker is niet veroordeeld voor het gebruik van valse stukken. Het vermoeden van onschuld geldt. Dit vermoeden wordt hier niet gerespecteerd.

Ondergeschikt wordt opgemerkt dat het argument dat er een huwelijk zou zijn aangegaan om verblijf te bekomen geen enkele feitelijke grondslag heeft. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel

respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23). Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van vier jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de beweerde fraude. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de beweerde fraude, tot die termijn wordt gekomen. Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het een eenmalig feit, quod non, betreft.

Derde onderdeel,

Er dient ook een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arrestennr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Vijfde onderdeel,

Voor zover de motivering betrekking zou hebben op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende. Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67). De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83). Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronicav. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to

achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition. *Verwerende partij had rekening moeten houden met het hoger belang van het kind. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft er recent nog aan herinnerd dat :*

109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (*Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas*, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; *mutatis mutandis*, *Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; *Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *Xc. Lettonie* [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (*Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *Xc. Lettonie*, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers. (CEDH, 3.10.2014, grande chambre, *Jeunesse c. Pays-Bas*) *In casu kan het familiaal leven van verzoeker niet verdergezet worden in Guinee. De moeder van de kinderen van het gezin werd erkend als vluchteling en kan dus onmogelijk terugkeren. Bovendien gaan de twee oudste kinderen naar school.*

Men kan niet verwachten dat de kinderen stoppen met naar school te gaan om hun (stief-)vader te vervoegen in Afrika. Dit zou absoluut tegen het belang van de kinderen ingaan. Het is bovendien in het belang van de drie kinderen dat zij met hun (stief-)vader kunnen samenleven, die hen opvoedt en verzorgt. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen van het gezin van verzoeker. Wat betreft de afweging van het gezinsleven en van artikel 8 EVRM stelt verzoeker dat de motivering geen proportionaliteitsafweging is, maar een loutere stereotiepe en standaard motivering die in tientallen beslissingen voorkomt, en die miskent dat een echt faire balance toets moet uitgevoerd worden die op basis van heel concrete gegevens een echte afweging maakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en anderzijds de belangen van verzoeker. Stereotiepe en standaardmotiveringen voldoen niet aan artikel 8.2 EVRM. Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat. Deze belangenafweging is volledig afwezig. Het motief miskent voor 100% de noodzaak om in het kader van artikel 8 EVRM een eerlijke balanstoets te maken.

Er is geen enkele vermelding van het gezinsleven, van het feit dat verzoeker met zijn echtgenote en twee kinderen samenwoont. Er is geen rekening gehouden met het familieleven. De bestreden beslissing is niet redelijk en niet proportioneel. Een echte balanstoets is niet gemaakt. Er is geen concrete invulling en afweging van het gezinsleven. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van artikel 6.5 van de terugkeerrichtlijn, van het non refoulementbeginsel, van artikel 1 A (2) en 33 van het verdrag van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM en van het vermoeden van onschuld. Bovendien zou er een onbevoegdheid zijn tot het nemen van de bestreden beslissing en van machtsmisbruik. Verzoeker betoogt dat verwerende partij naar artikel 74/11, §1, vierde lid verwijst voor wat de grondslag van het inreisverbod betreft alsook voor wat de duur betreft, terwijl dit artikel enkel de duurtijd bepaalt. Verzoeker betoogt

verder dat de minister zelf het inreisverbod had moeten nemen aangezien de wet niet voorziet in een delegatie. Er zou een discretionaire bevoegdheid zijn in hoofde van verwerende partij een inreisverbod op te leggen. Verzoeker betwist dat hij fraude zou hebben gepleegd en het vermoeden van onschuld zou gelden. Verzoeker stelt vervolgens dat verwerende partij had rekening dienen te houden met zijn specifieke situatie. Er tot slot sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). "Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet." (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven. Het middel van verzoeker, waarin hij stelt dat er geen wettelijke grondslag wordt gegeven voor het thans bestreden inreisverbod, mist elke feitelijke grondslag. Het bestreden inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet, dat stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een inreisverbod werd opgelegd en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat aan verzoeker geen enkele termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek. Hij werd immers dezelfde dag als het inreisverbod bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat er een risico op onderduiken is, waardoor aan verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

Verwerende partij laat in dit kader nog gelden dat er in hoofde van verwerende partij geen sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...) Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van

in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rizen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verduidelijkt dat verzoeker op 8 februari 2015 een verklaring tot inschrijving als EU burger indiende. Hij staaft de aanvraag door het voorleggen van bewijzen van een zelfstandige activiteit in België en het voorleggen van een Grieks paspoort met nummer AKO399961. Hij verkreeg een E kaart op 20.01.2016. De stad Antwerpen heeft het Griekse paspoort overeenkomstig de omzendbrief van 30.12.1997 laten controleren op authenticiteit bij de Federale Gerechtelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden, afdeling documenten (CDBV). Dit omdat de verzoeker eerder een Albanees paspoort bij hun dienst voorgelegd had. De gerechtelijke politie heeft vastgesteld dat het bij inschrijving voorgelegde paspoort geen authentiek document is: de controlecijfers in de code onderaan zijn onjuist (rapport CDBV 177742/GCR/A/2015 van 19.01.2016). Hieruit volgt dat de verzoeker voor de inschrijving als EU onderdaan een niet authentiek document heeft gebruikt en zodoende op frauduleuze wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om die redenen wordt in toepassing van art. 74/11, §1, derde alinea van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 4 jaar. Overeenkomstig voormelde bepaling kan de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid op maximum vijf jaar worden gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden en indien de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing, kan de verzoeker niet voorhouden dat de feitelijke en juridische gegevens zouden ontbreken, dewelke aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 163.390 van 2 maart 2016: “De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk als rechtsgrond artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van dit tweede lid blijkt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden gegeven in het geval in de verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. In casu werd vastgesteld dat verzoekster geen gevolg gegeven had aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan had. In dat geval voorziet artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dat aan verzoekster een inreisverbod kan worden gegeven en dit met een maximumtermijn van drie jaar. Verzoekster kan bijgevolg niet voorhouden dat er geen rechtsgrond is voor het nemen van een inreisverbod.” Waar verzoeker betoogt als zou geen delegatiebevoegdheid voorzien zijn in de wet en de minister aldus als enige bevoegd is een inreisverbod op te leggen, gaat hij klaarblijkelijk voorbij aan de paragraaf 2 van het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet waarin duidelijk staat aangegeven dat de minister of zijn gemachtigde zich er van onthoudt een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Die bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het weldegelijk de minister of

zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043). Zie dienaangaande het arrest van de Raad met nummer 163.390 van 2 maart 2016: "In dit verband dient te worden gewezen op artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt: "§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen." Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr.231.043)."

Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij de feiten van fraude betwist, kan eenvoudigweg verwezen worden naar het rapport van het CDBV 177742/GCR/A/2015 van 19.01.2016, dat zich in het administratief dossier bevindt. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de centrale dienst ter bestrijding van valsheden, die bevoegd is voor het opsporen van fraude en van misdrijven ten nadele van de belangen van de staat, heeft vastgesteld dat uit het echtheidsonderzoek blijkt dat het document vals is en dat het controlecijfer in de machine leesbare zone onjuist is. Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. (RvV 8 juli 2009, nr. 29.646) Verzoeker kan voorts niet voorhouden als zou op automatische wijze een inreisverbod voor de duur van 4 jaar worden opgelegd, nu de bestreden beslissing dienaangaande als volgt luidt: Vier jaar Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft: onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden Betrokkene diende op 08.02.2015 een verklaring tot inschrijving als EU burger in. Hij staaft deze aanvraag door het voorleggen van bewijzen van een zelfstandige activiteit in België en het voorleggen van een Grieks paspoort met nummer AKO399961. Hij verkreeg een E kaart op 20.01.2016.

De stad Antwerpen heeft het Griekse paspoort overeenkomstig de omzendbrief van 30.12.1997 laten controleren op authenticiteit bij de Federale Gerechtelijke politie, Centrale dienst ter bestrijding van valsheden, afdeling documenten (CDBV). Dit omdat de betrokkene eerder een Albanees paspoort bij hun dienst voorgelegd had. De gerechtelijke politie heeft vastgesteld dat het bij inschrijving voorgelegde paspoort geen authentiek document is: de controlecijfers in de code onderaan zijn onjuist (rapport CDBV 177742/GCR/A/2015 van 19.01.2016). Hieruit volgt dat de betrokkene voor de inschrijving als EU onderdaan een niet authentiek document heeft. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod gegeven." Verzoeker betwist de fraude doch staaft zijn bewering niet en levert niet het minste begin van bewijs waaruit zou kunnen blijken dat de door de centrale dienst ter bestrijding van valsheden vastgestelde feiten onjuist zouden zijn. Hij kan gelet op de hierboven weergegeven uitgebreide motivering niet ernstig betogen als zou verwerende partij op automatische wijze een inreisverbod van 4 jaar hebben opgelegd. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich verder tot een louter theoretisch betoog als zou verwerende partij rekening dienen houden met zijn specifieke situatie, die hij voorts niet preciseert, zodat hij niet aantoonbaar met welke feiten of gegevens verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden en hij derhalve geen belang heeft bij zijn kritiek Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op wat supra uiteen werd gezet blijkt dat verzoeker met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt. Voor zover verzoeker zich verder op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou beroepen, laat verwerende partij gelden dat dit onderdeel van zijn middel onontvankelijk is, daar de thans bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM maar geeft in het middel niet weer op welke wijze hij die bepaling geschonden acht. Hij geeft in zijn verzoekschrift aan dat zijn familiaal leven niet zou kunnen worden verdergezet in Guinee, nu de moeder van de kinderen van het gezin zou erkend zijn als vluchteling, terwijl zowel hij, als zijn echtgenote en kinderen de Albanese nationaliteit hebben. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk. Ten overvloede wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker eveneens bevolen werd het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De minderjarige kinderen volgen de ouders. Het gezin wordt dus niet van elkaar gescheiden en zowel verzoeker als zijn echtgenote dienen het grondgebied te verlaten. Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, niet ernstig.”

2.3.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing genomen diende te worden door de minister c.q. de staatssecretaris zelf, nu artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geenszins in een delegatiemogelijkheid van de minister c.q. de staatssecretaris aan zijn gemachtigde zou voorzien, zodat de steller van de bestreden beslissing manifest onbevoegd zou zijn.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet de gevallen aangeeft waarin “de minister of zijn gemachtigde” zich ervan moet of kan onthouden om een inreisverbod op te leggen. Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen of moeten onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043). Bovendien wordt in artikel 5, eerste lid van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzien dat “(aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren (...) delegatie van bevoegdheid (wordt) verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4 (...)”. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat enkel de minister zelf de thans bestreden beslissing zou kunnen nemen. Zodoende werd de bestreden beslissing in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet genomen door J.F., die de functie van adviseur heeft, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing van 15 maart 2016 door een onbevoegde ambtenaar werd genomen.

2.3.2. In een vierde onderdeel van het eerste middel (door verzoeker als vijfde onderdeel aangeduid) voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, voor zover de motivering betrekking zou hebben op deze artikelen.

Verzoeker verwijst in verband met artikel 8 van het EVRM naar rechtspraak van het EHRM. Concreet stelt hij vooreerst dat het familiaal leven van verzoeker niet kan worden verdergezet in Guinee, dat de moeder van de kinderen werd erkend als vluchteling en dus onmogelijk kan terugkeren, dat men niet kan verwachten dat de kinderen stoppen met naar school te gaan om hun (stief)vader te vervoegeen in Afrika, dat dit tegen het belang van de kinderen ingaat. Dat het in het belang is van de drie kinderen dat zij met hun (stief)vader kunnen samenleven, die hen opvoedt en verzorgt. Verzoeker stelt dat de afweging van het gezinsleven en van artikel 8 van het EVRM een louter stereotiepe en standaard motivering is die geen proportionaliteitsafweging inhoudt en geen fair balance toets inhoudt.

Vervolgens stelt verzoeker concreet dat een belangenafweging volledig afwezig is, dat artikel 8 van het EVRM nochtans een ernstige proportionaliteitsafweging vereist tussen de belangen van de Belgische Staat en de belangen van verzoeker, dat er geen vermelding is van het gezinsleven, van het feit dat verzoeker met zijn echtgenote en twee kinderen samenwoont, en dat er geen concrete invulling en afweging van het gezinsleven is.

Voor zover verzoeker zich op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet beroept, geldt dat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is, omdat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt met welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. De thans bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat er enige band is met Guinee. Verzoekers echtgenote is geboren in Albanië en heeft de Albanese nationaliteit, en hun twee kinderen hebben eveneens de Albanese nationaliteit. Evenmin is verzoekers echtgenote een erkende vluchteling. Een band met een Afrikaanse stiefvader blijkt ook niet uit het dossier. Deze gegevens die mogelijk een materiële vergissing betreffen, missen feitelijke grondslag.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat een proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM volledig afwezig is en dat geen melding wordt gemaakt van zijn gezinsleven met echtgenote en twee kinderen (deze feitelijke gegevens zijn wel correct), wordt opgemerkt dat verzoeker gevolgd kan worden.

In dit verband wordt er echter eerst op gewezen dat aan verzoeker en zijn echtgenote op dezelfde datum als huidig bestreden inreisverbod ook een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ter kennis werd gebracht en dat de kinderen vermeld worden op het bevel van de moeder. Het hele gezin dient dus België te verlaten, enkel aan verzoeker werd een inreisverbod ter kennis gebracht. Uit deze bijlages 13septies blijkt dat het bestuur bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening gehouden heeft met het naar school gaan van de kinderen. In het bevel ten opzichte van verzoeker wordt gemotiveerd *“Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen van 10 en 12 jaar oud hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

In casu blijkt uit de stukken van het dossier dat enkel aan verzoeker een inreisverbod ter kennis werd gebracht. Uit dit inreisverbod blijkt inderdaad geen enkele belangenafweging inzake zijn familiaal leven of zijn privéleven. Daargelaten de reeds gemaakte opmerking dat het hele gezin het grondgebied van het Rijk moet verlaten en dat bij de bevelen rekening werd gehouden met het naar school gaan van de kinderen, kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat het inreisverbod geen enkele afweging bevat inzake zijn familieleven en inzake zijn eigen belangen ten opzichte van de overheidsbelangen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker gepleegde fraude wel wordt vermeld in het inreisverbod, maar enkel als

motief voor de termijn ervan, niet als element in de afweging tussen de belangen van de staat en die van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* worden aangenomen gelet op het gebrek aan een vermelding van enige belangenafweging in dit verband.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET